

« "El seu gran hit" és un elogi a totes les crítiques negatives que ens han fet»

ENTREVISTA - MÚSICA. Els amics de les Arts han tret aquest segon disc «Un estrany poder», el quart àlbum del grup barcelonès. En aquesta ocasió, la banda s'ha posat amb mans del productor escocès **Tony Doogan**.

El quartet format per **Joan Enric Barceló, Daniel Alegret, Eduard Costa i Ferran Piqué** van ser el passat 15 de desembre a la Sala Gran del Kursaal per presentar el seu darrer espectacle. **17 mesos fora dels escenaris, com ha anat aquest temps de descans?**

Joan. Vam estar gairebé un any i mig, però realment de vacances només vam fer tres setmanes, ja que tot l'estiu vam estar treballant amb aquest darrer projecte.

També vull assenyalar que la nostra intenció sempre va ser deixar respirar al públic, que no pas descansar nosaltres... I és que arriba un punt que quan fas concerts no pararies mai, però saps que també necessites aquest descans. A més, si som realistes, toquem a un territori que és bastant limitat on la competència del mercat musical és molt i molt alta.

«Un estrany poder» l'heu produït amb el productor escocès Tony Doogan... Quan us va sortir aquesta oportunitat?

Joan. Tots quatre teníem la idea de treballar amb algú extern, i si podia ser que no ens conegués de res, millor. El fet de dir «Els amics de les Arts» fa que molta gent et conegui i si volíem que fos algú completament desconegut, estava clar que havíem de sortir del territori. Així que vam posar fil a l'agulla i, amb una llista de 10 productors europeus, en vam triar només tres... Però, amb el qui més vam tenir feedback va ser amb Tony Doogan.

Aquest estiu vaig anar a Escòcia a parlar amb ell, a explicar-li qui érem d'on érem i què fèiem... El projecte li va agradar i de seguida ens va dir que sí; ell tenia moltes ganes de treballar amb nosaltres, i nosaltres amb ell.

Recordo que les primeres paraules que ens va dir, i que vam haver de recordar en tot moment era: treballarem molt i serà un disc on anirem més enllà; i el més important, no haurem de tenir por. Sobretot, havíem de tenir la ment ben oberta i estar disposats a jugar.

Treballar amb ell ens ho vam agafar com una aventura des del primer moment. I ara, no podem estar més contents amb el resultat.

Una de les cançons d'aquest disc compta amb l'adaptació del poema «El vent tallant» de Frank Kafka. Per què aquest poema versionat en cançó?

Joan. És curiós. Té varis enfocs. Primer, en Dani tenia uns acords de piano, una melodia que ens va proposar... I tota ella era molt idíl·lica. Per l'altre costat, l'Eduard feia temps que ens parlava de una idea d'escriure alguna cosa relacionada amb un home que es transformava amb un peix.... I una mica connectant aquestes dues idees, a mi em va venir el cap aquest text sobre un indi que està cavalcant i que es transforma amb ocell...

Amb tot aquest conjunt d'idees vam veure que no ens calia escriure res, que ja estava escrit, i que era el poema de Kafka. Sumada a la quarta idea que mai havíem adaptat un text, vam pensar que potser era el moment de fer-ho, i ara que veiem el resultat, podem dir que n'estem molt satisfets!

I parlant del Vent Tallant, la cançó va ser amb col·laboració amb la OBC (Orquestra Simfònica de Barcelona)...

Eduard. Va ser una experiència brutal. Recordo perfectament el dia i com va anar. Gravar amb ells i a l'auditori era una passada perquè ens vam deixar embolcallar per la OBC. Posar la cançó de «El Vent Tallant» enmig d'aquella formació mentre podíem escoltar com sonaven, va ser una experiència única.

Joan. Tot en conjunt va ser una cosa molt maca. La sensació va ser d'una barca on tothom rema cap a una mateixa direcció; en aquest cas, hom remava perquè la cançó sonés amb una harmonia perfecta. A més, s'ha de tenir en compte que dalt de l'escenari érem 60 persones.

Aida Solà entrevistant a Joan Enric Barceló i Eduard Costa Foto: Roger Rifà

La cançó «El Gran hit» ha rebut crítiques per ser considerada masclista...

Joan. Nosaltres no som ingenus, i des del primer moment vam ser conscients de les conseqüències que podien derivar de la cançó i de les diferents lectures que els oients en podien fer. Però estàvem molt tranquils... I és que a vegades jutgem les coses molt ràpid. Però és cert que si tu agafes aquesta frase: «Ens han robat les dones» i la dius, pots arribar a entendre moltes coses... Crec que últimament tenim la pell molt fina i tothom s'esvera molt ràpid. Però és evident que les paraules tenen excepcions i en aquesta no és «robar» en el fet de «fortar», sinó que és «seduir», «encisar»... I amb tot això, aquesta frase sola té un sentit. Però si a més ho afegim en un context d'una cançó crec que queda més que justificat i és una picada d'ullet.

Però, així, quin és el sentit de la cançó?

Joan. És una cançó on ens riem de nosaltres mateixos. La lletra és una crítica a tot lo negatiu que la gent ens ha fet de nosaltres. Totes les frases negatives «jo d'aquesta cançó en faig 25», etc etc. Són frases que ens han dit i que tots 4 ens hem dedicat a recopilar durant molt de temps. Fins que un dia vam dir escriurem tota aquesta merda que ens tiren a sobre i en farem una cançó.

Què significarà aquest darrer disc per la vostra carrera?

Eduard. Principalment crec que ha canviat la sonoritat i la mesura electrònica. Hi ha tota una solidesa en les bases i en el treball. Al obrir-nos també amb algú de fora que porta molts anys treballant amb el pop també ens ha ensenyat noves formes de fer música. Ell en tot moment ens va ensenyar les cartes i si les volíem agafar bé; i sinó, també... Però nosaltres érem esponges que el què fèiem era absorbir els seus consells. I ara, en el fons, els seus consells són com un petit manual quan volem fer alguna cosa nova. Sempre pensem en què faria aquell senyor. Però això, aplicat a tots els nivells, des de la composició fins a la producció.

Felicitats! Aquest desembre heu ser guardonats amb el premi ARC a millor gira i auditoris de teatre de Catalunya. Com ha estat la rebuda d'aquest?

Eduard. La veritat és que estem molt contents, tant amb aquest premi com amb tots els quins hem anat rebent aquests anys. Per nosaltres, tot i això, ja és un premi tocar dalt dels escenaris i el públic ens aplaudeix la nostra feina. Però quan la indústria ens reconeix aquella gira, aquell esforç i tot l'equip que tenim a darrere tant de tècnics com la gent de The Project (discogràfica) que està buscant els concerts... També és un premi a tota aquesta feina.

Compartiu la idea que els premis ajuden a créixer als grups, a les persones (en el cas dels actors). En el vostre cas, què en penseu?

Joan. Els premis tant a nivell de públic com de crítica, sempre són ben rebuts perquè és una manera de què es parli del grup, de què surtis el diari i, fins i tot, a les notícies de televisió o ràdio... I, com deia l'Eduard, pel fet de ser un reconeixement t'esperona també anímicament. És a dir, els premis ens serveixen per promoció; però també perquè ens valoren la feina i els cops que passem pels auditoris i els teatres. En aquest cas, el premi ARC, ens ha servit per dir: osti, que bé! El millor grup que passa pels auditoris i els teatres del país som nosaltres! Això, vulguis o no, t'alegra i et motiva com a grup!

En els vostres inicis, ara fa 11 anys, vau començar escrivint guions de cine i tocant al pis on vivíeu quan estudiàveu... Com recordeu els inicis del grup?

Eduard. Van ser uns inicis una mica oportunistes. És a dir, fèiem unes coses al pis en les quals vam decidir creure. Un dia vam decidir i creure que allò havia de sortir fora, ho vam ensenyar a diverses persones molt properes del nostre entorn, vam presentar el projecte i vam fer una petita gira i aquí estem, fins on hem arribat el dia d'avui. I les coses d'ençà fins ara, sí que han canviat molt, però sempre amb un mateix rerefons: fem cançons per ensenyar-les a un grup de persones que els agrada com sones.

Amb aquests 11 anys la cultura ha patit molt (pujada de l'IVA al 21%, per exemple)... Com us ha afectat?

Joan. En general, ha afectat a tot el sector, i no és fàcil tirar endavant quan hi ha aquestes sotragades. Recordo que a nosaltres la pujada de l'Iva ens va afectar a mitja gira del disc «Espècies per catalogar» i, de cop i volta, vam veure com els nostres ingressos disminuïen... Però, dintre de tot, som un grup amb molta sort perquè, malgrat aquests cops, hem pogut seguir dalt dels escenaris i a cada gira que hem anat fent, hem pogut créixer. Però tampoc podem oblidar que hi ha grups i sales que s'han quedat pel camí; i això mai és una bona notícia.